

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμιν ήπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Εσωτερικού	Εξωτερικού		
Ετησία δρ. 8.—	Ετησία φρ. 10.—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879	Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10, Έξωτερ. λ. 15
Εξαμήνιος 4,50	Εξαμήνιος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένον έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώμενα έκαστον λπκ. 25
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αι συνδρομαί άρχόνται την 1ην έκάστου μηνός.			Όδός Εδριμίδου άρ. 38, κατὰ τὸ Βαρθολομιόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Έν Αθήναις, 10 Οκτωβρίου 1915

Έτος 37ον.—Άριθ. 45

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΥΛΕΣ CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Εις την πρόσκλησιν αυτήν, ένας χωροφύλαξ παρουσιάσθη άμέσως. Καί ήρκεσεν ή παρουσία του, δια να παύσῃ ὁ καυγάς ήρσιτικῶς.

— Πισυδαίνε; ήρώτησε.

— Τίποτε, απεκρίθη ὁ καταστημάταρχος. Δυστυχῶς λωσαν άπάνω στο παιγνίδι... αλλά μάλλον σ' άστειλά.

Ο χωροφύλαξ επέστρεψεν εις την θύραν, απέτπασε τὸ μαχαίρι, πού έκρατόυσε άνήντητον τὸν Ίνδος, τὸ έβαλεν εις την ζώνην του και ειπεν:

— Αὐτὰ τὰ παιγνίδια εἶνε άπηγορευμένα, και αν οί κύριοι δέν επιθυμοῦν να τελειώσουν την ήμέραν των εις τὸ κρατητήριον, θα κάμουν καλά να διασκεδάσουν άλλοιῶτικα.

Και έξήλθεν από τὸ έστιατόριον χωρίς ναπομακρυνθῆ. Τὸν έδλεπαν πού περιεερέρετο άπέξω από την θύραν.

Στην διεδχθη αυτήν την ακηνήν. Ο Ίνδος, βλέπων ὅτι δέν ήμπορούσε να μείνη μ' εκείνην την προσβολήν, ὤψωσε τὸ χέρι, άπειλητικῶς πρὸς τὸν Βάσκον και τῷ εἶπε:

— Άμα σέ ξαναβρῶ, θα σου δείξω!

— Όποτε θέλῃς! απεκρίθη ὁ άλλος φαιδρώς. Εργάζομαι στο Βαρρακάς, στα Σφαγεία και εἶμαι στη διάθεσί σου.

— Πολύ καλά!

Μεταξὺ συμπατριωτῶν.

Ο Ίνδος έξήλθε και τὸ λαϊκὴν έστιατόριον ανέλαθε τήν

συνήθη του ὄφιν, ὡς να μὴ συνῆθη τίποτε.

Ο Βάσκος, ευχαριστημένος, έσφιξε μερικά χέρια πού ήθελεν να τὸν συγχαροῦν και έπιτέλους, συλλογίσθη τὸ άγνωστον παιδί, τὸ ὅπολον τὸ εἶχε δώση τὸ μαχαίρι, και την νίκην.

Τὸ άνεξήγητε δια τῶν ὀφθαλμῶν και τὸ εἶδε καθορισμένον εις την άκρην του, ὅπου άπετελείωνε τὸ λατὸν του πρό-

γευμα με μίαν βανάναν. Ο χονδρός Γάλλος έπλησίασε τὸ τραπέζι, τὸν Ραούλ και άρελῶς έκάθησεν άπέναντί του, λέγων:

— Καί τώρα, μικρέ, οί δυὸ μας!

Εἶσαι λοιπὸν πατριωτῆ και σάινεσαι καλὸ παιδί. Πρέπει να ποιοῦμε μαζί ένα ποτήρι, γιατί ὅλος ὁ κόσμος, στής ε-χθές τοῦ Ρισκουέλο, θάσῶ πῆ ἔτι ὁ Φρανσουά, ὁ ἐπιλεγόμενος «Χονδρός», δέν εἶνε άχάριστος. Τόκα μιά, μικρέ, και σ' ευχαριστῶ για τή συνδρομή σου.

Ο Ραούλ έβαλε τὸ χεράκι του εις την χερσὸν και τῷ εἶπε:

— Κόριε, ἔκαμα τὸ χρέος μου και δέν πρέπει να μ' ευχαριστήτε για τόσο μικρὸ πρῶγμα. Δέν μπορούσα να φησω άβοήθητο ένα Γάλλο!

— Ω! ἔκαμεν ὁ Φρανσουά ἐγὼ θά τὰ έβγαλα πέρα και χωρίς τὸ μαχαίρι σου! άλλ' άδιάφορο, πάντα θα σ' ευγνωμονῶ πὸς μὸς τὸ έδωσες.

Εκράξε τότε τὸν ὑπηρετην και παρήγγειλε μίαν οιάλην κρασί τοῦ Μπορντώ, καθώς και διάφορα φαγητά, δια τὸν ἑαυτὸν του και τὸν Ραούλ, ὁ ὅποιος δέν εἶχε χορτάση μ' ένα μόνον πιάτο. Τρῶγοντες δὲ και πίνοντες, συνωμιλοῦν.

Ο Φρανσουά έπληροφόρησε τὸν μικρὸν του φίλον, ὅτι ήτο ὑπάλληλος εις ένα μεγάλον εργοστάσιον, ὅπου έσφαζαν τέσσαρας χιλιάδες βόδια την ήμέραν, έβαζαν τὸ κρέας των εις φύγεια κ' έκείθεν τὸ έσταλλαν εις ὅλον τὸν κόσμον. Εκέριζε εντά ὡς ὅτῳ πιάστρα την ήμέραν και ήτο ευχαριστημένος.

— Εἶνε σχεδὸν εἴκοσι φράγκα, ἔλεγε. Βλέπετε λοιπὸν;

• Ησθάνη εις τὸ χέρι του την λαβήν ενός μαχαίριου... (Σελ. 351, στ. α.)

παιδί μου, ότι για όποιον ξέρει μια εργασία και εργάζεται, ο τόπος εδώ δεν είναι κακός. Σὺ τί εργασία ξέρεις;

— Σχεδόν τίποτε! ὠμολόγησεν ὁ Ραούλ.

— Καίμενο παιδί! ἔκαμεν ὁ Χονδρός, κτυπῶν χαϊδευτικά τὸν ὤμον τοῦ

«Ἦρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν συμπατριώτην τὰς περιπετειὰς του...» (Σελ. 358 στ. α΄.)

Ραούλ. Καὶ πῶς ἐξήσες ὡς τώρα;

— Πουλοῦσα ἐφημερίδες. Ἐπειτα πῆγα στὸ κάμπο.

— Καὶ στὸ κάμπο... τί ἐκανες;

— Ὁ Ραούλ ἐχαμογέλασε καὶ ἀπεκρίθη: — Ἦμουν ἐκατομμυριόχος.

— Τί; τί; ἠρώτησεν ἐκπληκτικὸς ὁ Γάλλος.

— Ἐκατομμυριόχος! ἐπανέλαθεν ὁ Ραούλ.

— Τί παραμύθια μοῦ λές; ὑπέλαθεν ὁ πρῶτος, κάπως δυσηρεστημένος. Ἄ, γὰρ νὰ σοῦ πῶ! ὁ μπάριμπα-Φρανσουᾶ δὲν σηκώνει ψευτιές καὶ κοροϊδεῖες. Τὴν ἀλήθειαν θέλω νὰ μοῦ λές.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν σὰς λέω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραούλ.

Καὶ πίνων ὀλοέν, ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν συμπατριώτην τὰς πολυαριθμοῦς περιπετειὰς του.

Ἡ μακρὰ αὐτὴ διήγησις ἐκίνησε τὸσον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Χονδροῦ, ὥστε ἐλησμονῆς τὴν ὥραν καὶ, ἀκούσας ἐξάφνα ἕνα ὦρολόγι νὰ κτυπᾷ, ἀνεπήδησε φωνάζων:

— Νὰ παρ' ἡ ὀργή! Ἀργησα, πῆρα ἀπουσία!

Ὁ Ραούλ ἐλυπήθη πολὺ.

— Ἐγὼ φταίω, εἶπε, ποῦ σὰς ζάλισα μὲ τίς φλυαρίες μου.

Ὁ Φρανσουᾶ ἐγέλασεν ἀπαθῶς.

— Μπα, εἶπε, μὴν πιχραίνεσαι! Δὲν, χάθηκε ὁ κόσμος γιὰ μισὴ μέρα. Ἄς ξεκουρασθῶ λιγάκι καὶ ἐγώ.

Ἐνθαρρυνθεὶς ὁ Ραούλ, ἠρώτησεν:

— Κύριε Φρανσουᾶ, μήπως ὑπάρχει καὶ γιὰ μένα καμμιά θεσοῦλα στὸ ἐργαστάσιό σας;

— Ἄ, μπράβο! ἐφώνησεν ὁ Γάλλος. Πᾶμε μαζί νὰ ἰδοῦμε. Ἐγὼ θὰ σοῦ βρῶ

καί, μὰ ποῦ ἔχω σήμερα κινδρὸ, θὰ σ' ἐγκαταστήσω.

Ὁ Ραούλ ὠχρίσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— Ἀλήθεια, ἐπιθύριτε, θὰ φροντίσετε γιὰ μένα;...

— Ἄκου λέει! ἀπεκρίθη ὁ Χονδρός. Καὶ τί ἐνόμισες; Βρίσκω ἕνα μικρὸ πατριώτη, ποῦ κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας, ὀλομόναχος στὴν ξενιτειά. Ὁ πατριώτης αὐτὸς μὲ βοηθεῖ γιὰ νὰ δώσω ἕνα καλὸ μᾶθημα εἰς αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς μακάχους. Καὶ θὰ τὸν ἀφίσω ἐγὼ ἔτσι; Ἄ, μικρὲ! δὲν ξέρεις τίθὰ πῆ μπάριμπα-Φρανσουᾶ! Ἐλα μαζί μου καὶ θὰ ἰδῆς.

Καὶ πληρώτας τρία πιάστρα δι' ὅσα ἐφαγαν καὶ ἤπιαν, ὁ Χονδρός ἐπῆρε τὸν Ραούλ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐβγήκαν μαζί ἀπὸ τὸ τενεκεδένιο ἐστιατόριον.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

— Ἐδῶ εἶνε τὰ σφαγεῖα καὶ τὰ φυγεῖα, τῷ ἔλεγε. Μία ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας βιομηχανίας τῆς Ἀργεντινῆς. Τὸ κατὰστημα ὅπου ἐργάζομαι, τὸ ἔχει Γαλλικὴ Ἐταιρία. Μὲ μεταχειρίζονται καὶ μὲ πληρώνουν καλά.

— Καὶ λέτε νὰ μὲ πάρουν καὶ μένα; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Δὲν εἶνε δύσκολο. Θέσεις πάντα ὑπάρχουν. Καὶ εἶνε ἐργασίες ποῦ μπορεῖ νὰ τῆς κάνη ἕνα παιδί τῆς ἡλικίας σου. Παραδείγματός χάριν, γίνεσαι γλωσσᾶς.

— Τί θὰ πῆ, γλωσσᾶς;

— Γλωσσᾶς εἶνε τὸ παιδί ποῦ γυρίζει τὰ σφαγεῖα καὶ μαζεύει 'ς ἕνα κουδῶ τῆς γλώσσας τῶν σφαγμένων ζώων. Δὲν εἶνε δύσκολη δουλειὰ καὶ δίνει ἕνα πιάστρο καὶ πενήντα τὴν ἡμέρα.

Ἐπὶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

— Ἐδῶ εἶνε τὰ σφαγεῖα καὶ τὰ φυγεῖα, τῷ ἔλεγε. Μία ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας βιομηχανίας τῆς Ἀργεντινῆς. Τὸ κατὰστημα ὅπου ἐργάζομαι, τὸ ἔχει Γαλλικὴ Ἐταιρία. Μὲ μεταχειρίζονται καὶ μὲ πληρώνουν καλά.

— Καὶ λέτε νὰ μὲ πάρουν καὶ μένα; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Δὲν εἶνε δύσκολο. Θέσεις πάντα ὑπάρχουν. Καὶ εἶνε ἐργασίες ποῦ μπορεῖ νὰ τῆς κάνη ἕνα παιδί τῆς ἡλικίας σου. Παραδείγματός χάριν, γίνεσαι γλωσσᾶς.

— Τί θὰ πῆ, γλωσσᾶς;

— Γλωσσᾶς εἶνε τὸ παιδί ποῦ γυρίζει τὰ σφαγεῖα καὶ μαζεύει 'ς ἕνα κουδῶ τῆς γλώσσας τῶν σφαγμένων ζώων. Δὲν εἶνε δύσκολη δουλειὰ καὶ δίνει ἕνα πιάστρο καὶ πενήντα τὴν ἡμέρα.

Ἐπὶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσε διὰ τῆς προκουμαίας τοῦ Ριοκουέλο, τοῦ ἔδειχνε κῆτι μεγάλα καὶ ἄσχημα κτίρια, ἐγειρόμενα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ ξηροῦ ἐδάφους, ἐν τῷ μέσῳ δρόμων ἀστρώτων.

ὑπάρχουν εἰς τὰς ἐσχάτιας τῆς μεγάλης πόλεως. Οἱ δρόμοι ἀστρωτοί, ἀλλ' εὐθεῖς, καὶ ἀραιὰ τὰ σπίτια—ἀλλὰ πέτρινα, μονόροφα, μὲ προσόψεις ἐρυθρᾶς ἢ λευκᾶς καὶ μὲ στολιδία ἀκαλαίσθητα, ἀλλὰ μικρότερα ἀκόμη, ξύλινα, πράσινα ἢ κόκκινα.

Χωράκια ξηρά, ἀκαλλιέργητα καὶ μερικὰ πράσινα ἀπὸ κριθῆν. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στῦλοι μὲ μεγάλας ἐπιγραφάς, ἃ ὁποῖται ἀναγγέλλουν, ὅτι τὸ οἰκπέδον ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν. Συνήθως ἐργάται ἀγοράζουν αὐτὰ τὰ οἰκοπέδα, καὶ ὀλοέν κτίζονται νέα σπίτια, ὅμοια μὲ τὰ παλαιὰ, καὶ ὁ εὐθὺς δρόμος μακραινει καὶ ἡ συνοικία μεγαλώνει ταχέως.

Ἐφθασαν τέλος εἰς ἕνα τοῖχον καμωμένον ἀπὸ κομμάτια καναλιστοῦ τοῖχου καὶ ἀπὸ καρτόνια τεντωμένα μὲ σῆμα. Ὁ Φρανσουᾶ ἐσπρωξε μίαν ἀτελῆ θύραν καὶ εἶπε:

— Ἐμπὰ στὸ σπίτι μου. Ὑπάρχει μὰ κάμαρα καὶ ἕνα κρεβάτι γιὰ σένα.

Δὲν ἦτο βέβαια ὠραῖον τὸ σπίτι τοῦ χονδροῦ Βάσκου, ἀλλ' εἶχε τὸ μέγα προτέρημα νὰ μὴ τοῦ στοιχίζῃ τίποτε, διότι τὸ εἶχε κτίσῃ μῆνος τοῦ ἐπὶ οἰκοπέδου ἰδιοῦ του.

Ἐδειξεν εἰς τὸν Ραούλ ἕνα διαμέρισμα, χωρισμένον μὲ σανίδια καὶ τῷ εἶπε:

— Νὰ ἡ κάμαρά σου.

Κατόπιν τοῦ ἀνοῖξεν ἕνα κρεβάτι πλίσιν, ἀπὸ χονδρὸν ὑφασμα τεντω-

Ἐίδε δύο πρόσωπα γνωστά του... (Σελ. 359 στ. α΄.)

μένον ἐπάνω εἰς δύο X, καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ καὶ τὸ πομπουλένιο σου στρώμα!

Τέλος ἐλάκτιτε καὶ τὸν ἀπαραιτήτων τενεκῶν τοῦ πετρελαίου, ὁ ὅποιος ἀσπτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς ἐπιπλώσεως κάθε ἀργεντινοῦ μετανάστου, καὶ εἶπε:

— Νὰ καὶ ὁ νιπτήρας σου. Νερὸ θὰ παίρνῃς ἀπὸ τὸ Ριοκουέλο... Βολέψου τώρα ὅπως μπορεῖς. Ἐγὼ πάω νὰ πιῶ ἕνα ποτηράκι: κάνα μ' ἕνα σύντροφο

ποῦ μοῦ χρωστᾷ κάτι λεπτὰ καὶ θὰ γυρισῶ νὰ σοῦ φέρω νὰ φᾶς. Περιμένε μὲ ἐδῶ, τὸ σπίτι εἶνε δικό σου.

Ὁ Ραούλ ἔμεινε μόνος εἰς τὸ ξύλινον ἐκεῖνο σπίτι, τὸ ρυπαρὸν καὶ ἀθλιον.

Τοῦ ἤρχετο νὰ κλαύῃ... Ἀλλὰ κατακνίξας γρήγορα αὐτὸ τὸ κίνημα τῆς ἀδυναμίας, ἐκάθησεν εἰς μίαν παλῆαν κάσσαν, πλησίον τῆς ἀνοικτῆς θύρας, διὰ νὰ βλέπῃ ἐν θαυμάσιον ἡλιοβασιλεῖμα, τὸ ὅποιον ἐξωράσεν ὅλας ἐκείνας τὰς ἀσχημίας...

Ἐξάφνα ἀνεπήδησεν. Εἰς τὸν δρόμον, σχεδὸν ἀπέναντι τοῦ οἰκίσκου ὅπου εὑρίσκοντο, εἶδε δύο πρόσωπα γνωστὰ τῶν.

Ὡ, ναί, δὲν ἔκαμνε λάθος. Τὰ μακρὰ ἐκεῖνα πόδια, τὰ μεγάλα στακτερά καπέλλα καὶ ἡ πέτσινες γκέτες, ἀνῆκον εἰς τὸν Ζὸ καὶ εἰς τὸν Λό... Εἶχεν ἐμπρὸς του τοὺς πρῶην συντρόφους τῆς Μις Μπριδί... Τί ἐγύρευαν εἰς τὸ Βουέγος-Ἀυρες; πῶς ἐξεσφύτρωναν εἰς τὴν ἀπέκτενον, ἐκείνην συνοικίαν;

Μήπως τυχὸν παρηκολούθησαν τὰ ἴχνη του, μὲ τὴν ἰδέαν ἀκόμη ὅτι εἶνε ἐκατομμυριόχος;..

Συλλογιζόμενος τοῦτο, ὁ Ραούλ δὲν ἤμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ, μὲ τὴν ἀδια-

φορίαν τῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι, μὴ ἔχοντες τίποτε, δὲν φοβοῦνται καὶ τίποτε....

Καὶ ἐπειδὴ ἐδράσασε καὶ ὁ νέος του προστάτης δὲν ἐπέστρεφεν, ὁ Ραούλ ἐξῆρπλώθη ἡσύχως ἐπὶ τῆς κλίνης του, χωρὶς νὰ τὸν μέλη πλέον διὰ τὴν ἐμψυκτικὴν τῶν ληπτῶν Ζὸ καὶ Λό.

Τί εἶχε νὰ τοῦ πάρουν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄. ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΡΕΑΣ.

Εἰς τὸ σφαγεῖον.

Εἰς τὰς ἑξὶ τὸ πρῶν, μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ὁ Ραούλ καὶ ὁ Φρανσουᾶ διήλθαν μαζί τὴν τεραστίαν θύραν τοῦ σφαγεῖου Νουέβο-Κολόν.

Ἡ φαντασία τοῦ μικροῦ ἦτο ἐξημμένη ἀπ' ὅσα ἤκουεν ἀπὸ χθες περὶ τοῦ γιγανταίου ἐργοστασίου.

— Θὰ ἰδῆς, τῷ ἔλεγε ὁ Βάσκος, τὸ μεγαλειότερον ἐργοστάσιον τοῦ κόσμου.

Ἐνα μέρος ὅπου ὀλόκληρα κοπάδια βωδῶν μπαίνουν εἰς τὸ τσουκάλι, διὰ νὰ δώσουν τὸ ζουμί τους 'ς ὅλην τὴν Ἑυρώπην, καὶ ἄλλα στὸ φυγεῖο, κομματιασμένα φέτες φέτες, γιὰ νὰ σκορπισθοῦν ἐτσι 'ς ὅλο τὸν κόσμον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ (*)

ΠΡΟΣΩΠΑ

- ΧΟΡΟΣ ΑΠΟ ΧΟΡΙΚΕΣ
ΧΟΡΟΣ ΑΠΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ
ΕΝΑΣ ΛΟΧΙΑΣ
ΚΥΡΑ-ΦΡΟΣΥΝΗ
ΜΑΡΩ
ΓΙΟΥΔΑ
ΓΥΜΝΙΟΣ γυνὴς τῆς ἐθελοντῆς εὐλοῦς
ΝΑΣΟΣ γυνὴς τῆς μικρῆς 13 χρονῶν.
ΔΥΟ ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

Ἡ σκηνὴ ἀπάνω σὲ μιά οἶκον, κοντὰ σ' ἕνα χοριό, ποῦ εἶνε ἀπὸ τὰ Γιάννενα, τὸν καιρὸ τῆς πολιορκίας τοῦ Μπιζανίου.

(Μόλις ἀνοίξῃ ἡ ἀδύλα, ἔρχεται χορὸς ἀπὸ χορικῆς, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ποῦ ζοῦν πάντες νῦν ἀπὸ τὴν κατῆλη, μὲ πρῶτην τὴν κυρὰ-Φροσύνη, καὶ τραγουδοῦσι.)

ΧΟΡΟΣ

Γιὰ τὴν πατρίδα τὰ παιδιά μας σκοτώνονται σ' αὐτὲς τίς φάσες Κ' οἱ δόλιες μετ' ἐδῶ μονάχες τοὺς στέλνομε χίλιες εὐχές.

Βαστάει τὸ δάκρυα ἢ καθεμιά μας Γιὰ τὴν ἰδέαν τῆς μεγάλης, Καὶ καθεμιάς τ' ἀχέει φάλλει Στους ἦρωες στραφῆς γλυκεῖες.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Μὰ ἐγὼ ἡ πανέμορφη - ἄχ! - ἕνα τῶμα Μονάκριβο παλληκαράκι Καὶ πῆγε καὶ ἐγὼν εὐλογάκι Σὲ λόχον ἐθελοντικῶ.

Σ' αὐτὸν ὁμοῦ ἐκεῖ τὸ λόχο Βρίσκειται δαίμαρῶ ἡ ψυχὴ μου

(*) Δομένο στὸ μουσικὸ κ. Ν. Λαβᾶ, νὰ τὸ μελοποιήσῃ, γιὰ νὰ παιχθῇ στὸ Ἀράτικτο.

Καὶ τὸ καίμενο τὸ παιδί μου Μὲ κλάμματα τὸ προσδοκῶ.

ΧΟΡΟΣ

Μὴν κλαῖς, καλὴ κυρὰ-Φροσύνη, Καὶ τὰ παιδιά μας θὰ γυρίσουν, Ὅταν τοὺς Τούρκους θὰ νικήσουν, Στεφανομενὰ μὲ σμουρτιές.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἄχ! πότε θάρθῃ ἡ μέρα ἐκείνη Ποῦ θὰ γυρίσουν τὰ παιδιά μας Καὶ θὰ εἰσθῶν στὴν ἀγκαλιά μου Μακρὰ ἀπ' τῆς μάχης τίς φουτιές...

ΧΟΡΟΣ

Γιὰ τὴν πατρίδα τὰ παιδιά μας κλπ. Τελειώνοντας ὁ χορὸς τὴν ἐπανάληψιν, φεύγει καὶ ἀπομένει μόνον ἡ κυρὰ-Φροσύνη μὲ τὴν Μάρω.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἄργησε ὁ Νάσος, κόρη μου ποῦς ἔχει τί νὰ τρέξῃ!..

ΜΑΡΩ

Μὴ χολοσκάνεις, μάννα μου, καὶ ὅσα πολλὰ δὲν ἔχει Ποῦ κίνησε. Νὰ κοίταξῃ!

στὴν ἴδια θέση στέκει Ἐκεῖ τὴν ὥρα ὁ ἴσκιος μας δὲν πῆγε μὲνίτ παρῆκει Καὶ τὰ δεντρά δὲν ἀρχισαν τὴ βραδυτὴ τους αἴρα

Ἀκόμα.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ναί, κοπέλλα μου, μὰ ὅλα τὰ βλέπω μαῦρα Ἀπὸ τὴ μέρα ποῦφυγεν ὁ Θύμιος, τὸ παιδί μας Πέρνοντας κάθε μας χαρὰ μακρὰ, μαζί του!..

ΜΑΡΩ Καίμας Στ' ἀξέχαστα τὰ λόγια του, τὰ ὅλα γεμάτα θέρη Ποῦ φεύγοντας μὰς ἔλεγε... ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ Ἄχου! μὰ ἐγὼ ἡ πανέμορφη Δὲ θέλω λογιά, κόρη μου, μὴν ἔβλω τὸ παιδί μου Νὰν τῶχω πάντα δίπλα μου, νὰ κάθεται μαζί μου.

ΜΑΡΩ Μὰ θὰ γυρίσῃ, Μάννα μου, ἡ μέρα ὅλο ζυγώνει Ποῦ θὰ παρῶν τὰ Γιάννενα!..

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ Ἀκουσε τὸ κανόνι Στὶς πέρα οἴχες πῶς βροντᾷ!.. ποῦς ἔχει αὐτὴ ἡ βροντὴ του Πῶς ἐκασοῦλες γάλακτῃ!..

ΜΑΡΩ Μ' αὐτὸς ἔχει μαζί του,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια).

— Τον κατέργαρο! Μα θά τον πιάσουμε. Ποῦ θά μάς πᾶη!.

— Ἀς φάξωμε πρώτα στόν κῆπο! Ἐπειτα ἔς τὸ κῆσο.

Τὰ μέλη τῆς Δέσχης τῶν Ἀνικητῶν ὤρμησαν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἤρχισαν τὰς ἐρευνὰς τῶν.

— Σεις νὰ κάμετε δεξιᾶ, διέταξεν ὁ κ. Μὰκ Βέιρο. Ἐγὼ μὲ τὸν Μπόμπ θά πάρω τὸ ἀριστερό. Ποῦ θά μάς πᾶη!...

Ἐνῶ οἱ κύριοί του ἔφαχναν ἐκεῖ, ὁ Σαμπό, μὲ τὸ ἐνοτικτὸν τῶν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς του, ἀνεζήτησε τὸν δραπέτην ἀλλοῦ.

Κατὰ τὴν ἰδέαν του, δὲν ἤμπορούσε, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατέρυγεν εἰς τὸ κῆσο. Διὰ τὴν ὑπόληψιν αὐτὴν τὸν σαλονάκι εἰς τὸν προθάλαμον καὶ ἐκείθεν εἰς τὸ κῆσο, ὁ δραπέτης ἔπρεπε νὰ διέλθῃ τὴν μόνην θύραν, ἣ ὁποία ἐβγαζεν εἰς τὸν προθάλαμον. Ἀλλὰ ἡ θύρα αὕτη ἐρρουρεῖτο ἀπὸ τὸν Σαμπό, ὁ ὁποῖος δὲν τῆνῖδε διόλου νανοῖξῃ. Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐπομένως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διήλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Μήπως ἐπῆδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον; Ὁ κ. Βέιρο καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν βέβαιοι. Ὁ Σαμπό ὅμως ἦτο βέβαιος περὶ τοῦ ἐναντίου, διότι κὰτ ὠθεῖν τοῦ παραθύρου, τὸ ὑγρὸν χῶμα δὲν ἔφερε κανὲν ἴχνος, κανὲν ἀποτύπωμα ποδιοῦ.

Τότε λοιπόν;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Ἐνα μαῦρο μαγαζιτάρι.

Μία μόνη ὑπόθεσις ἐφαίνεται πιθανή. Ὅτι ὁ Μωρίς Ζιλλάρ δὲν ἐξῆλθε διόλου ἀπὸ τὸ σαλονάκι, ἀλλ' ἐπερίμενε κρυμμένος κάπου ἐκεῖ, διὰ νὰ δραπετεύσῃ ἅμα οἱ ἄλλοι διεσκορπίζοντο εἰς τὸν κῆπον.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ὁ Ἰνδὸς, μ' ἕνα φανάρι ἐστὶν ἐκεῖ, εἰσῆλθεν ἔσφρα εἰς τὸ σαλονάκι καὶ ἔπιασε τὸν Μωρίς ἀκριβοῦς τὴν στιγμήν ποῦ ἠτοιμάζετο νὰ πηδήσῃ.

— Νὰ παρ' ἡ ὄργη! ἐρώναξεν ὁ νεαρὸς ντέκτιβ' θά μοῦ τὸ πλήρωσῃ αὐτὸ ὁ ἀγριάνθρωπος. Ἀλλὰ... τί μὲ μέλει! Βουδός, δὲν μπορεῖ νὰ φωνάξῃ. Πηδῶ λοιπόν!

Καὶ ταχὺς ὡς ἀστραπή, ὁ Μωρίς ἐ-

πῆδησεν ἀπὸ τὸ παρῶθυρον εἰς τὸν κῆπον. Ἡ ἐξώθυρα ἦτο ἀνοικτή, διότι οἱ Ἀνικητοὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθουν εἰς τὸν δρόμον πρὸς ἀναζήτησίν του.

Ἦτο ἡ σωτηρία. Ἀλλὰ δυστυχῶς, μία κραυγὴ πόνου ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νέου. Πηδῆσας, ἐστραγγάλισε τὸ πόδι του.

Τὸν ἤκουσαν οἱ δῶνκαί του, ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν περιεκύκλωσαν.

— Νὰ τί θά πῆ νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς τύχη! τοὺς εἶπεν ὁ Μωρίς, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ ἀνάθεματισμένο στραγγούλισμα, θά κρατοῦσα τὸ λόγο μου!

— Καὶ ὅμως τὸν ἐκράτητες, ἀπεκρίθη ὁ πρέεδρος κάπως ταπεινωμένος. Εἰς τὰς δέκα ἐξηρανοῖσθες. Ποῦ ἦσαν; — Στὸ σαλονάκι.

— Ἀδύνατον!

— Σὺς βεβαῖω. Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, στὴ γωνία τοῦ τοίχου. Κρύφθηκα μέλις ἀνοίξατέ καὶ περῶμενα... Σεις ὅλοι, ἅμα ἀνακαλύψατε τὸ τέχνασμα τῆς φρίκας, συλλογισθήκατε, ἐπεὶ ἐπῆδησα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐ, δὲν εἶχα πηδήσῃ ἀκόμη, ἀλλὰ θά ἐπηδούσα σὲ λίγο. Αὐτὸ τὸ μικρὸ λάθος ἐκάματε... Ὁ Σαμπό ὅμως σκέθηκα καλλίτερα ἀπὸ σᾶς καὶ γύρισε στὸ σαλονάκι, ὅπου μὲ εἶδε νὰ πηδῶ... Τὶ νὰ σᾶς κάμω! ἂν δὲν ἦταν τὸ πῆδι μου, τώρα θά ἤμουνα μακριά.

— Ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν κλέφτην, λέγει μία παροιμία, ἀλλ' ἀγαπᾷ καὶ τὸν νοικοκύρη! εἶπεν ὁ κ. Βέιρο. Νομίζω, ὅτι ὡς νὰ σοῦ περάσῃ τοῦλάχιστον τὸ πόδι, θά σοῦ εἶνε δύσκολο νὰ ξαναδοκιμάσῃς.

Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην, οἱ Ἀνικητοὶ ἐξετίμησαν ἀκόμη περισσότερο τὰ προτερήματα τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ.

Ὁμοιῶς μετὰ δύο ἡμέρας, ὁ νεὸς ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν των.

Πῶς τὸν κατάφερον ὁ Πρέεδρος νὰ δεχθῇ ἐπιτέλους τὰς προτάσεις του;...

Ὅλοι ἀπόρησαν διὰ τοῦτο καὶ μερικοὶ ἐξέφρασαν τοὺς φόβους τῶν μήπως ἦτο κανένα τέχνασμα. Ἀλλ' ὁ κ. Βέιρο δὲν ἤθελε νὰκούσῃ τίποτε.

— Ἡ συνδρομὴ τοῦ νέου αὐτοῦ μάς εἶνε ἀπαραίτητος, εἶπε καὶ ἀφοῦ δέχεται

νὰ μάς βοηθήσῃ, δὲν χωρεῖ διαταγῆς. Ἐμπρός!

Ἐἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπώμεν; ὁ Μωρίς Ζιλλάρ προσετίθει ὅτι ὑποτάσσεται, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ δραπετεύσῃ. Ἀλλῶς τε, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κόλπου ποῦ εἶχε σχεδιάσῃ ὁ κ. πρέεδρος τῶν Ἀνικητῶν, μὴ χρειάζομενος πλέον τὸν Μωρίς, θά τὸν ἀφῆεν ἴσως οἰκειοθελῶς.

Ἡ ἐκστρατεία θά ἐγένετο τὴν μεθεπομένην. Ἀλλ' ὁ Μωρίς δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη περὶ τίνος ἐπρόκειτο, διότι ὁ πρέεδρος ἐπεφυλάσσετο νὰ τὸν καταστήσῃ ἐνήμερον καὶ νὰ τῷ ὑποδείξῃ τὸν ρόλον του μόνον τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἔκμυναν τὰς ἐτοιμασίας των καί, ὅσοι ἐγνώριζαν ἤδη τὴν ὑπόθεσιν, ἐγυμνάζοντο τοὺς ρόλους των ὡς ἠθοποιοί... *

Ἐν τούτοις ὁ μακρῆσιος ἐπιθυμῶν προπαντὸς νὰ ἐπανέρῃ τὸν Μωρίς Ζιλλάρ, εἶχεν ἀποκηρῆθῃ ὀριστικῶς τὴν προοπτικὴν τοῦ κ. Οὐέλλαμ Χόλκερ, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θαλαμηγόν του, ἐπῆγε νὰ τὸν ἐπισκερῆ εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον.

— Ὁ «Καρχαρία», τῷ εἶχεν εἰπῆ ὁ Ἀμερικανὸς, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον μεθάρσιον. Ἡ σύζυγός μου κ' ἐγὼ θά ἤμεθα πολὺ εὐτυχεῖς ἂν σᾶς εἶχαμε στὴ συντροφιά μας.

Τῶντι, ὁ ἐκατομμυριούχος, μὲ τὴν κυρίαν Χόλκερ καὶ τὰς δύο νεαρὰς τῶν θυγατέρων, ἡ μεγαλύτερα τῶν ὁποίων ἦτο δεκαεξαετής, ἐπεβίβαστο μετὰ δύο ἡμέρας εἰς τὴν θαλαμηγόν κ' εἶδιδε τὴν διαταγὴν τοῦ ἀπόπλου.

Ἐνας γραμματεὺς, ἡ γαλλίς παιδαγωγὸς τῶν δύο δεσποινίδων, ἕνας θαλαμηπόλος καὶ μία ὑπηρετρία τοὺς συνώδευαν.

Τὸ πλήρωμα τοῦ «Καρχαρίου» ἀπετελεῖτο ἀπὸ ὀκτὼ ναῦτας καὶ τέσσαρας ναυτοκπαιδας, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πλοιάρχου Σέλλινγκ. — ἔκτις, ἐννοεῖται, ἐνὸς μαγειροῦ καὶ ἐνὸς νεαροῦ τηλεγραφετοῦ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ τοῦ κ. Οὐέλλαμ Χόλκερ.

(Ἐπειτὰ συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Αναγνώρι μου.

Τὶ καὶ ἂν εἶνε ὁ πόλεμος, περὶ τοῦ ὁποῖου ὠμιλήσαμε προχθὲς γενικῶς, ὁ πόλεμος τῶν Ἑλλήνων, αὐτὸ δηλαδὴ τοῦ κάμνου ἀνεκαθεν οἱ Ἕλληνες, διαφέρει ἴσως ἀπὸ καθὲς ἄλλου. Ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ, καθὼς εἶδαμεν, λέγει: «Ἐνδοξὸς πόλεμος οὔτε ὑπῆρξε οὔτε δύναται νὰ ὑπάρξῃ.» Καὶ ὁ πόλεμος ἡρικῶν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν Περσῶν; Καὶ δίκαιος ὑπῆρξε, καὶ νόμιμος, καὶ εὐγενής, καὶ σωτήριος, ἀρα καὶ ἐνδοξός. Θά ἐχρειάζετο, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μεγάλη δόσις φαντασίας, διὰ νὰ ὀνομάσῃ κανεὶς, ἐν ὀνόματι, ὄθεν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, φονεῖς καὶ ληστὰς ἐκείνους ποῦ ἔσθην τὰ θάνατα τρόπαια τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμίνας, τῶν Πλαταιῶν καὶ τῆς Μυκάλης. Εἰς τὴν γωνίαν αὐτῆν τοῦ πλανήτου τὴν ἐνούμενην ἀπὸ τὸ γλυκύτερον κλίμα, ἐξοῦσεν ἦσυχος ὁ ἐπλεκτότερος λαὸς καὶ ἤκμαζεν ὁ μεγαλύτερος πολιτισμός. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀσίας, ἔρδαι βαρβάρων ἐπέδραμον τότε μετ' σκοπῶν κατακτητικῶν. Πέρσαι ὀδηγούμενοι ἀπὸ εἰλοδοξοῦς βασιλεῖς, ἤρχοντο νάρπασον, νὰ λεηλατήσουν, ἢ νὰ κάψουν, νὰ καταστρέψουν, νὰ ἐξανδραποδίσουν. Ὁ πολιτισμὸς ἐκινδύνευε νὰ ἐξαλειφθῇ ὑπὸ τὸ πέλημα τῆς βαρβαρότητος. Ἀλλ' ἤρχισεν ὁ μέγας ἐκείνος πόλεμος, «ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν». Οἱ Ἕλληνες ὅλοι, ὡς ἕνας μόνον ἄνθρωπος, ἀντετάχθησαν ἐνωμένοι κατὰ τοῦ Ἀσιανοῦ. Καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀσίαν του. Ὅπως ἐσώθη ὁ πολιτισμὸς, ἔχι μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ὅλης τῆς Εὐρώπης. Διότι, ἂν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ Πέρσαι δὲν εὕρισκαν εἰς τὴν μικρὰν ἀλλ' ἠρωϊκὴν Ἑλλάδα τὸ ἀπέρθητον πρόπυργιον, ἡ βαρβαρότης των θά κατέκλυε τὰ πάντα.

Μετὰ εἰκοσιν αἰῶνας καὶ μετ' ἀναριθμήτους περιπετείας, ὁ ἴδιος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἤμαζε μεταφωτευθεὶς εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἦτο καὶ τότε ὁ ἀνώτερος τῆς ἐποχῆς του. Καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀσίας ἐπέδραμον νὰ τὸν καταστρέψουν οἱ βαρβαροὶ, αὐτὴν τὴν σφάν λεγόμενοι Τούρκοι. Ἐἰς εὐγενέστερος κ' ἐνδοξότερος ἀπὸ τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον ἐ-

πολέμησαν τότε, κάλιν ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν, οἱ πρόγονοί μας οἱ Βυζαντινοί; Ἐνικήθησαν, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπεσεν ἠρωϊκῶς εἰς τὰ τεῖχη τῆς πρωτεύουσῃς του, ὁ μέγας βασιλεὺς των. Ἐνικήθησαν, ἀλλ' ἔχι διὰ πολὺν καιρὸν. Μετὰ τέσσαρας αἰῶνας, οἱ ἴδιοι Ἕλληνες, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς χώρας τοῦ πρώτου μεγάλου πολιτισμοῦ, ἐξηγήθησαν κατὰ τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῶν καὶ τοὺς ἐξεδίδωσαν. Ἐἰς ἐνδοξότερος ἀπὸ τὸν πόλεμον αὐτὸν, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὰς τρόπαια τοῦ Μεσολογγίου, τῆς Γραβιάς, τοῦ Δραγατσανίου, ἀπήλευθέρωσε τὴν κυρίως Ἑλλάδα καὶ ἀπέπλυσε τὸν Παρθενῶνα ἀπὸ τὸν ρύπον τῆς ἡμισελήνου; Ἀλλ' ὁ αἰὼν δὲν εἶχε τελειώσῃ. Καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐξηγήθη πάλιν διὰ τὴν ἐλευθερίαν του. Εἰς τοὺς Τούρκους προστεθῆσαν ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἄλλοι βαρβαροὶ ἀπαιτηταί: οἱ Βούλγαροι. Οἱ Ἕλληνες ἐμετρήθησαν καὶ με αὐτοὺς, καὶ εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ μετρηθοῦν ἀκόμη. Ἐἰς ἐνδοξότεροι ἀπὸ τοὺς νέους πολέμους;

Ἄλλὰ καὶ τί ἀναγκαϊότεροι, νομιμώτεροι, δικαιοῦτεροι, σκοπιμώτεροι, εὐγενέστεροι;...

Δὲν εἰξοῦρω τί εἶνε οἱ ἄλλοι πόλεμοι, οἱ μετὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ πολιτισμῶν. Ἀλλ' ὁ ἑλληνικὸς πόλεμος εἶνε ἱερός. Ὁ Ἕλληνας ἀνεκαθεν πολέμῳ μόνον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας του καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του, ἐναντίον τῆς τυραννίας καὶ τῆς βαρβαρότητος τῶν γύρωθεν ἐπιδρομῶν. Δὲν πολέμῳ διὰ νὰ κατακτήσῃ ἕνας χώρας μὲ ἀδαμαντωρυχεῖα καὶ χρυσορυχεῖα. Πόλεμῳ διὰ νὰνακτήσῃ τὰ ἰδικά του, διὰ νὰπέλευθέρωσῃ τοὺς ἰδικούς του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του, νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν του. Καὶ ὅσον κάμνει αὐτὸ, ὅσον ἀμύνεται ἐναντίον βαρβάρων, κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὀνομάσῃ τὸν πόλεμὸν του αἰσχος καὶ ἀτιμίαν.

Ἐἶνε πόλεμος ἀναγκαῖος, ποῦ γεννᾷ ὑπερηφάνειαν καὶ τιμῆν. Τὸ δὲ συμπέρασμα τῆς Ἀνθρωπότητος γενικῶς εἶνε νὰ νικῶν ὅσοι πολεμοῦν ἐναντίον Βαρβάρων.

Σὺς δασκάλοι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀκατανόητον.

Ἡ φιάλη αὕτη ἔχει, ὡς βλέπετε, ἕνα περιέργου βούλωμα, τοῦ ὁποῖου καὶ τὰ δύο ἄκρα καταλήγουσιν εἰς ὄγκους ὡσεὶ βεῖς. Ἀλλὰ τὸ βούλωμα αὐτὸ εἶνε ἑὺκλινὸν καὶ μονοκόματον. Πῶς λοιπὸν εἰσῆλθη εἰς τὴν φιάλην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ βγῇ; Ἀκατανόητον!

Περίεργον δένδρον.

Τὸ δένδρον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἐξετύρωσε παραδόξως μέσα ἀπὸ ἕνα πῆλινον σωλήνα, εὕρεται εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὸ κτήμα τοῦ κ. Λεγκρέ, εἰς τὰ περιχώρα τοῦ Ρουφέκ. Ἡ εἰκὼν εἶναι ἀπὸ φωτογραφίαν.

Ἀθήλωσις: Αἱ λύσεις—δωδεκάημερος ζήτημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραίτητος ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Μαθητὴ εἰκῶν

Ὁ τοξότης αὐτὸς ζητεῖ τὸν σύντροφόν του. Ἄν τὸν βλέπετε, δεῖξατέ τοῦ τον, νὰ ἡσυχάσῃ.

β) Παιγνίον

Ἐσάλλη ὑπὸ τοῦ Μισοσοῦ

Table with 4 rows and 12 columns of Greek letters: NON ΔΙΣΚΟΥ ΒΕΡΟΝΟΝ ΣΤΗ ΣΙ ΟΝ ΡΕΙΟΙ ΛΟΝ ΔΑ ΡΙ ΒΟΥ ΣΤΙ ΔΙ ΠΕ ΤΡΟΥ ΔΙ ΠΑ ΠΕ ΠΟ ΒΟΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰκοτελεσθοῦν τὰ ἑνῶματα ἔξ' εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν.

Ἰδέσις τοῦ 43ου φύλλου

α) Ὁ μαθητὴς σχηματίζεται ὑπὸ τὴν δεξιᾶν μασχάλην τοῦ γυμναστοῦ καὶ φαίνεται ἂν ἡ ἀνω πλευρὰ τῆς εἰκῶνος γίνῃ βλάσι.—β) Ἰακώβ, Ἡσαῦ, Ἰωσήφ, Δαυὶδ, Ἀβραάμ, Μωϋσῆς.—γ) Petit - à petit! oiseau fait son nid.

Ίδε τον 'Ο-δύον σου

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη- τού, Κασ. Β'

ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Ο καμπανοκρούστης της εκκλησίας... Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ!

ΧΑΡΑΓΜΑΤΑ

Στον αγαπητό Τέλλο 'Αργα.

Σάν σκόνη δοκορπίσθηκε το μάθρο το σκονάδι... Τ' αστέρια τρεμοσβύνοντε αν λόχρη χωρίς λάδι...

Ελάτσης και δ πετεινός απ' την αυλή μας κάτου Και δέκα του άποσπείθησαν αν αντίλαλά του.

Σκιές πορούν, άλλες μικρές και άλλες πύ μεγάλες... Είνε η νεράιδες ή τρελλές που πν. σε χώρες άλλες

Όπου η νύχτα αβάνια την κούνα ανοίγει άγκάλη... Βαδός ξενύχτης σπύ του γυνάκι άγάλη-άγάλη.

Σγά-οιγά ζυπτή ή ζωή για νάσχησθ ή πάλη Με γέλια και με δάκρυα την φοβερή την πάλη.

Πέρα στα δάση άκοίγονται λούδια πουλιάν τραγουδία... Δροσιάς διαμάντια σπόλιαμα φορούν τα λουλούδια...

Άγριε διόδροσε φουξ, μα μικρομένη άθρα... Πανάργη ή Φθόν γύναικα τα ρωξή της τα μαύρα

Χαρούνα για να ντυθ, και ο κόσμος όλος χαίρει Τό βασιλιά που θα δεχθ, της 'μέρας το άστέρι.

Φωνή της Πατρίδος

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Σχεδόν κάθε χωριό θάχει και το πανηγύρι του. Το πανηγύρι είνε το ύδαγμα των χωρικών, είνε δευτέρα Πασχαλιά. Το χωριό, όπου έμεινα λίγες μέρες, πανηγυρίζει τας 15 Αυγούστου, της Παναγίας.

που έχουν τους άνδρες των εκεί. Αι άλλες στεκονται γύρω-γύρω, μαζί με τα κορίτσια, τα όποια δεν έχουν το δικαίωμα να χορευουν. Ομοίω θεάμα παρουσιάζουν αι γραφικαι σκολαι των γυναικών. Φορούν τα πιο καλά τους φορέματα, χρυσαφικά, άσπρες κάλτσες και μαύρα σκορπίγια και άποσπείθουν άφρατο συμπλέγμα διατ χορευόντων, πιασμένους όλες μαζί, με ρυθμικώτατα βήματα.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Με σεβασμό άποκαλύπτονται στη θέα της. Είνε οι μελλοντες φρουροί της γι' αυτήν παρετάθησαν στρατιωτικώς προ του σχολείου. Είνε ή γιορτή της σήμερα και ήλθαν να την γιορτάσουν. Άτεινιστέ την! Ω! πόσο έδξως όραία είνε, τι υπερέφανα κυματίζει.

Μαθητὰι και μαθήτριά, εις τού άρχηγού σηματοφόρου το πρόσταγμα, την άπειζόντων εύλαβώς την άπειζόντων και κάτι κυνείται μέσα των, μα θεία συγκίνησης, οίγος τούς καταλαμβάνει, αλλά και τα μάτια των λιγάκι ύγραίνονται σάν μα λύπη, μα κρυφή λύπη να τους πιέξη.

Τι νόχουν; Φθονούν τ' Ελληνόπουλα τούς 'Ελληνας στρατιώτας, τάδελφια των, που χθές έφταναν να ταχθούν υπό τας σημαίας. Τώρα που βλέπουν το κάλλος της σημαίας, τι δεν θά έδιδαν δια να είνε ύπερηχται της, ύπερησπισται της πατρίδος, δυστυχώς όμως άκόμη είνε μικροί μαθητὰι. Δέν έξουσιάζουν τα σώματά των. Να ή αίτια της λύπης που τους έμποροφ, ώστε να μην προσέχουν πλέον εις την άπαγγελίαν του κ. Γυμνασιάρχου.

Άλλ' ή έντασις της φωνής του τούς άνακαλει. Τώρα άκούονται προσεκτικώς 'Από τού νυν είνε στρατιώται και δύνασθε να δευχθίτε άξια τας 'Ελλάδος τέκνα.' Ανακούφισην και χαράς μεγάλην, ένθουσιώδη προδίδει ή φυσιογνωμία των. Κατενόησαν την σημασίαν των μεγάλων λόγων. Είνε στρατιώται, αλλά πρέπει να δευχθόν στρατιώται γενναίοι.

Θά γίνονν από της έπαύριον, θά φανεράνουν τας άρετάς του καλού στρατιώτου. Σήμερον είνε μικροί στρατιώται, μεθάρια θά είνε μεγάλοι. Προς αυτό το αύριον εύέλπιδες άτεινίζουσι και ή ψυχή των πλημμυρει από διάφορα συναισθητήματα, όρατα, εύγενή, ήθηλα και δυσβάστακτα: αίσθάνονται την άνάγκη ν' άλαφρώσουν και έρρασοϋν εις ήττωικραυγας: «Ζήτω το έθνος! ο βασιλεύς! ο στρατός!» Ναι ζήτω, ζήτω! Ζήωσαν επίσης οι στρατιώται της μελάνης, οι έμπνευσται του πατριωτισμού.

Ελληνική Αΐγλη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Αδάσκαλος:— Πές μου ένα επίθετον τριγενές και τριπλάτητον. Ο Μαθητής:— Ο σιδερόδρομος, ή άμαξα, το αυτοκίνητον. Έσάλη υπό της 'Ελλάδος του Κωνσταντινου.

“ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,” Αθήναι, 38 οδός Ερμούιδου την 6ην Οκτωβρίου 1915.

ΑΙ ΑΝΑΝΩΣΕΙΣ

Εύχαριστώ τας φίλους μου, οι όποιοι μόλις είδαν την Πρόσκλησιν, έσπευσαν νάνανείσουν την συνδρομήν των δια το 1916. Η προθυμία είνε φέτος τόσο μεγάλη, ώστε μέχρι τέλους Νοεμβρίου έλπίζω ότι θά έχωμ άνανείωση όλου οι παλαίτοι μου φίλοι και ήσυχαι πλέον από αυτό το καθήκον, θά έπιδωθούν εις το άλλο: την έγγραφην νέαν.

ΔΙΑ ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

Τάποστέλεσματα του λήξαντος 15ου Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος έτοιμάζονται όλόντι. Ύπερ-ημιζών λοιπόν και πάλιν εις τούς Πράκτορας, δια να συμπεριληφθούν, πρέπει πλέον άποφασίσουν τον λογαριασμόν των εργαζώντων.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Πολλοί μ' έρωτούν άνησώς αν καθηγήθη το Δημοψήφισμα. Όχι, άνεβλήθη μόνον ένεκα των περιστάσεων. Και εις το τέλος του έτους σκοπού να προκηρξω νέον δι' έλα μαζί τα ψευδώνυμα του 1915.

Η δημοσίευσις των Άποτελεσμάτων του Διαγωνισμού των Λύσεων, δέν άρίνει σήμεραν πλέον χώρον δι' άλληλογραφίαν. Δι' αυτό εις άλλας επιστολάς θάπαντήσω.

Με τας σημερινάς περιστάσεις, —μού γράφει ή Φιλότης 'Ελλάς, —κάθε φίλη σου, είναι ύπερ-θεάδια, αίσθάνεται ποίον είνε το καθήκον της προς την κοινήν μας φίλην: ή έγκαρτος άνανώσις της συνδρομής κ' ένα γενναίον ξεσπαθώμα. Έκτός της συνδρομής που σου άπέστειλα ήδη, θά έπελάσω κ' έγω και το δεύτερον μέρος της ύποχρεώσεώς μου. Το πιστεύω και θά το κατορθώσω.

Και αυτό το άπόσπασμα, από την επιστολήν του φίλου μου Ρωξή Α. Κωστ., προς άποδέξειν της άμοφονίας: «Δια την κατάστασιν μην άπειπείσασθε. Αύτην την φοράν θά σάς ύποστηρίξουν πολλοί και οι παλαίτοι και οι νέοι σας φίλοι. Η γυνίμη δέν είνε μόνον ιδιική μου. Άλλά και όδου συνδρομηται κ' ένας άγοραστής που γνωρίζω, αυτήν την γνώμην έχουμ.»

Το Μαρομάνο Γιούλι άπαντ' εις τ' 'Ηρωα του 1913 —πως όγι μόνο βάρχει κόκκινη γατί-τσα, άλλα έχει κ' αυτό; μιά, από την όποιαν ένειπνευσθη έκάνο το κομματι: ώστε ο 'Ηρωα του 1913 δέν έγνετε άκόμη καλός κριτικός, έκτός αν είνε άπ' τα Χανιά:»

Έτσι γίνεται εις το θέατρον, φωνή της Πατρίδος. Ο ήρωα του δράματος σκοτώνεται και πέφτει επάνω στη σκηνή και ή αύλαία τόν σκεπάζει. Άλλ' οι θεαταί τόν χειροκροτούν, επειδή έπαίξε όρατα. Τότε ή αύλαία σηκώνεται και δείχνει πάλιν τόν ήρωα... ζωντανόν και σηκωμένον, να χαίρεται. Πιθανόν τώρα να βλέπεται με αυτό ή έντύπωσις, που έχει κανείς από το τραγικόν τέλος ενός έργου, όπως συνέξη εις την άδελφήν σου, όταν είνε ζωντανή πάλιν την Φωτεινήν Σάντερν, που την έπίσκεψε κεράν. Άλλά το θέατρον έχει τα ήθηρά του και τας συνήθας του.

Δέν άπαρχει άμφιβολία, Πέτρο Ριτσάλ, ότι ο Ίούλιος Βέρν είνε από τούς μεγαλητέρους μυθιστοριογράφους του κόσμου. Έκτός της θαυμασίας πλατής που έχουμ το μυθιστορημάτα του θαυμάζονται πολλοί και οι άποφρηταί, διότι δι' αυτών έπροσφητέθησαν όλοι αι μεγάλοι έφευρέσεις. Άλλ' ως γνωρίζεις, ο μέγας συγγραφέας άπέθανε πρό πολλού και έργα του, άμετάφραστα εις την Ελληνικήν, δέν υπάρχουν άλλα. Δι' αυτό δέν δημοσιεύω πλέον μυθιστορήματα του Βέρν. Ορατάς επιστολάς μου έσπλινα αυτήν την έδδομάδα και οι έξής: Ρωξήτος, Πιερριζόουα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 146ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντων την 2ην Αυγούστου 1914, προς έθρονισ τών εις τα φύλλα της 'Διαπλάσεως' Αύγουστου - Νοεμβρίου 1914 δημοσιευθέντων 132 Πνευματικόν 'Ασκήσεων.

Ο μετά το όνομα αριθμός δηλοί τας όβλάς λύσεις έκάστου, οι δε δύο έντός παρενθέσεως, οι συνοδευόμενοι υπό του Ε, τα άπονεμηθέντα εις έκαστον Εύσημα. Έκ των δύο τούτων αριθμών, ο μόν πρώτος δηλοί τ' Εύσημα τών Λύσεων, ο δε δεύτερος τ' Εύσημα 'Επιμονής.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ελπιδοφόρος Κωνσταντίνος, 169 [10+6Ε].—('Ισοτιμιοι, δικαιούμενοι να δημοσιεύσουν εις την 'Διαπλάσιν' την φωτογραφίαν των επί πληρωμή δρ. 6 δια την κατασκευή του κλισι και νάγοράσουν, αντί δρ. 5 μόνον ένα οισιόδηπον θέλου τόνον 'Διαπλάσεως' έκ των τιμημάτων 8 δρ.: Αγγίλη του 'Ελληνισμού', 145 [9+6Ε].—Πορτογαλίτσα των Δολλαρίων, 148 [9+6Ε].—Κιρκασία, 159 [9+6Ε].—Τριεμία, 169 [9+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοδάφνη, 145 [9+6Ε].—Φιλότης 'Ελλάς, 138 [8+6Ε].—('Ισοτιμιοι, δικαιούμενοι νάγοράσουν αντί δρ. 6. μόνον, ένα οισιόδηπον θέλου τόνον 'Διαπλάσεως' τών 8 δραχμών: Φράουλα, 138 [8+5Ε].—Οραία Ρόδος, 127 [8+5Ε].—Βασιλειος δ Βουλγαροκόπος, 128 [8+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ονειρατόλος της Δόξης, 118 [7+6Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: 'Ευφροσύνη Σιβύλλη, 63 [4+3Ε].—Μπουμπουνάκι, 60 [4+3Ε].—Λάγρις τών 'Ανθών, 96 [6+6Ε].—Μέλιον 'Εφευρέτης, 96 [6+4Ε].—Φάων, 100 [6+4Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κροδάος 'Ερμής, 35 [2+1Ε].—Ναυαρχος Μιαούλης, 47 [3+2Ε].—'Ενα Χιωτάκι, 28 [2+1Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πανελλήνιος Πόθος, 150 [9+6Ε].—('Ισοτιμιοι, δικαιούμενοι εις 8,τι και οι 'Ισοτιμιοι του Α' Βραβείου της Ανωτέρας Τάξεως: 'Ελληνοπούλο του Αίμου, 146 [9+6Ε].—Τέλλος 'Αργας, 132 [8+5Ε].—Ο Νικητής, 137 [8+6Ε].—Κυκλάμιον, 161 [9+6Ε].—Μανιώδης Ταξιδιώτισσα, 157 [9+6Ε].—Μεγάλη 'Ελλάς, 153 [9+6Ε].—Φεγγαροπαίδα, 136 [8+5Ε].—Λέων τών Θεομουλιών, 137 [8+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ουλασοπούλι του Στόλου, 112 [7+6Ε].—'Ελευθεροθεΐα 'Ηπειρος, 108 [6+6Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πολικός 'Ασκή, 101 [6+5Ε].—Λαφονοτεφής Βασιλειος, 99 [6+4Ε].—Μιλιτιάδης Σ. Σέρμπος, 89 [5+4Ε].—('Ισοτιμιοι, δικαιούμενοι νάγοράσουν αντί δρ. 7 μόνον ενά οισιόδηπον θέλου τόνον 'Διαπλάσεως' τών 8 δραχμών: 'Αμυών του Εύξινου, 91 [6+6Ε].—Στεργιάδης του 'Ανέμου, 79 [5+4Ε].—Αδάριος Κωνσταντίνος, 101 [6+4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βόσκος, 45 [3+2Ε].—Παγκόσμιος Πόθος, 59 [4+2Ε].—'Ιας Άδρα, 47 [3+2Ε].—Χ. Γ. Λαπαλάης: 67 [4+4Ε].—'Ενωσις της Κρήτης, 59 [4+6Ε].—Κωνστ. Ι. Πανός, 65 [4+3Ε].—Τριετή Ναυτοπούλα, 46 [3+3Ε].—Πηλιός, 86 [5+6Ε].—Κάστορον Καλαμάς, 57 [4+3Ε].—'Ελληνικόν 'Ιδεώδες, 50 [3+2Ε].—'Ευδοξόν Σοδία, 78 [5+6Ε].—Γενναίος Στρατηλάτης, 79 [5+3Ε].—'Ελληνοναυτοπίαξ, 66 [4+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σανθή Νεράϊδα, 26, [2+2Ε].—'Ανόρθωσις 24 [2+2Ε].—Νύμφη του Δορυμ, 37 [3+2Ε].—Αυδία Αίθος, 23 [2+2Ε].—'Επαίτης του 'Οραίου, 36 [2+2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Γνώ, 165 [10+6Ε].—('Ισοτιμιοι, δικαιούμενοι: εις 8,τι και οι 'Ισοτιμιοι Α' Βραβείου της Ανωτέρας Τάξεως: 'Αθήνη της Πατρίδος, 146 [9+6Ε].—Γεώργιος Β. Δούκας, 137 [8+6Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πληρωμένος 'Ηπειρώτης, 73 [5+4Ε].—'Οραίων, 79 [5+4Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ύπόδομος 'Ελληνίς, 67 [4+4Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: 'Αδαμαντία 'Ακριτιάδου 49 [3+3Ε].—Στέφανος της Νίκης, 47 [3+2Ε].—Πατριόν Ναυτοπούλο, 52 [3+3Ε].—Νέος Βουλγαροκόπος, 45 [3+3Ε].—Μικρός Παγανής, 41 [3+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: 'Ελευθερία 'Αποστολο, 14 [1+1Ε].—'Απόγονος Χατζηχρίστου, 20 [2+2Ε].—Πεταγή Νεοαϊδούλα, 19 [2+1Ε].—'Ηρώς της Αθήνας, 26 [2+1Ε].

ΕΣΤΗΡΙΔΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όβλάς λύσεις άναμξί εκ των τριών τάξεων και οι έξής: Δοξασμένος Ρήνος, 6 [1Ε].—Γυφαντομάχος 'Ελλην, 22 [2+1Ε].—Σκεύος Γ. Μηρσοτάκη, 21 [2+1Ε].—Πουλοκόπος, 2.—Ζαυθινού 'Αράκι, 10 [1+1Ε].—Ταβρετος, 18 [1+1Ε].—Νεαρά Κοψου, 17 [1+2Ε].—Φιλότατος Κυπριοπούλα, 8 [1Ε].—Βουλγαροκόπος Εύζωκος, 22 [2+1Ε].—Νικηφόρος Στόλος, 15 [1+2Ε].—'Αναζωογονητής 'Ελληνισμός, 3 [1Ε].—Θεά 'Ερως, 11 [1+2Ε].—Πουπουλιόνα, 7 [1Ε].—Δοξασμένο Ναυτοπούλο, 3 [1Ε].—Πεδίον της Μάχης, 10 [1+1Ε].

Δόξα, Φράουλα, Ζήνων δ Κιτιός, Ροδοδάφνη, Μικρά Δούκισσα, 'Ηως του 1913, 'Ευδοξός Κωνσταντίνος, Δοξασμένος Ρήνος, 'Ασκη της Δόξης, Κωνσταντική Έβκλια, Δημοσιοπούλα, Κεραλλοντινο Διαβολάκι, Κόμα του Θεομαϊκού και 'Ελλάς του Κωνσταντινου. Τους εύχαριστώ όλους, αλλά... τα έπικαι!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εργάζονται: «Μια περιπέτεια» της 'Ελλάδος του Κωνσταντινου.—'Σοφά λόγια» του Νικηφόρου Εύζωκου.—'Συμφωνία του Κόσμου του Βοσπόρου.—'Τι τα κείνοι του λόγου σου» του Σιλαβαριμένου 'Ελληνα.—'Η άνατολή από τόν κήπον του 'Αρχαδάκι.—'Αλθίθειαι

του Αιμαχιμένου Σίφους.—'Τ' είν' ο κόσμος» της Φωνής της Πατρίδος.—'Τό 'Ηλιοβασιλεμα» του 'Ηλιοβασιλέματος.—'Η παλαούδα» του Ρωξήτου.—'Ο Φιλόγυρος» του Διαβολάκι των 'Αθηνών.—'Εγώμαι!» του Σφραγιού 'Αμμυών.—'Οι έρχοι της 'Ελλάδος» της Νησιωτοπούλας.—'Εφθινοπόων» της Νικητέρας Κωνσταντίνου.—'Τα κηπούτσια του Βολταίρου» του 'Αγγέλου της Νίκης.—'Μετα κηνήτα έτη» του Δοξασμένου Ρήνου.—'Ο Γραμματικομαστής» του 'Ηρωα του 1913.—'Ο επίστατος» του Βιδορμαϊκού Πολέμου.—'Μικρά διάφορα, ανέδοτα, Π. Πνεύματα, 'Ασκήσαι κτλ. διαφύρον.

'Απορρίπτονται: 'Επιστράτευσις, 'Και

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ἄφρον δραχμῶν 5 ἕως 52,50

Οἱ ἐγγραφομένοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διαπλάσιν» διὰ τὸ 1916 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀναγε-
 οντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1916, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰγοράσων τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ἄλλους μὲν ἢ χωριστὰ ἕνα ἕνα-
 στον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χροσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ἄλλους μὲν ἢ χωριστὰ ἕνα ἕνα-
 στον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχ. 4,50 μόνον (καὶ χροσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Αἱ ὄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλα-
 βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες τὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λέπτα 50 οἱ ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἕξ ἐκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ἄλλῃ 800, τοὺς ἄσπιλους νὰγοράσων δοοὶ προλάβον νὰ ἐπιωφεληθοῦν τοῦ προνομίου οὐ μόνον ἐντὸς τῆς προθε-
 σμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθοῦν.

ἀρχαιολογία», «Ὁ φαρῶς», «Ψαυί», «Τὸ δά-
 κρυ τοῦ Ἑλέους», «Ὁ κῶνος» (ἀπὸ τῆς καὶ ἀκα-
 τήληα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνεκδέχεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεκδέχόμενα ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα ἀποδέχονται ἀπὸ Ἀ. ἀ-
 νήκων εἰς ἀγῶρια, καὶ δοα. ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα : Σπυρί νι Ἀμυῶν α.
 (Γ. Τ.) Κύνκιον Ἄσμα, α. (Θ.Θ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Ἰουστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
 ζουν—Ὁ Ρωδῶρος (0) μὲ Κῆρι τοῦ Βοσπό-
 ρου, Φηγαράτικη Ἀκίνα, Ματωμένο Ἠλι-
 οβασιλεῖα.—ἢ Χουσιῖ Ἀντις (0) μὲ Κεφαλλο-
 νίκην, Ἀνθισμῶν Βαμβακιῶν, Φωνὴν τῆς
 Πατοῖδος.—ἢ Ἐλευθεροθέται Ἰασιρος (0)
 μὲ Θηρία, Φούλαν, Ἀνθισμῶν Βαμβακιῶν.
 —ἢ Τροπαιούχος Ἑλλάς (0) μὲ Τέλλον Ἀ-
 γραν, Ἡρώα τοῦ 1913, Σκλαβομένον Ἑλ-
 ληνά, Δαξασμένον Ἑλληνισμῶν, Βέτο, Ὀνει-
 ροπόλον τῆς Ἀδῆς, Λερμοισιῆν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς
 Κερκυραϊκῶν Διάβολον (μὰ αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀποδει-
 κναι, ὅτι ὑπάρχει κλήρος) ἐληροβήσαν τὰ ἀπά-
 να-ἀπάνω καὶ ἔμεναν τὰ κάτω-κάτω.) Τροπαι-
 ούχον Ἑλλάδα (ἔπειτα.) Νουηρόρον Ἑλλῶνον
 (ὄρα τὴ ἐπιστάλη σου εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν Ἀ-
 σκησέων ποῦ ἐπανεληφθήσαν κατὰ λάθος, νὰ τη-
 μεύσαστε, μὲν ἕκαστον ἀριθμὸν, τὴν λέξιν δὲς.)
 Ὀμηρικῶν Ἡρώα (χαίρω ποῦ ἐγαγε καλῶ.)
 Ἑδρωποικῶν Πόλεμον (καὶ αὐτὸ δύσκολον.)
 Ἄγγελον τῆς Νίκης (ἀμπαισις νὰ, σήμερα ποῦ
 ἡ ἡβίλα νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐπιπέσσω, ἐπίσω στὴ
 λέξια μου τὸ γράμμα σου μετὰ τὴν ἐξάντησιν
 τοῦ ἔβρου.) Ἄλαττα τὸν Τελεμάντιον (μὲ πολλὴν
 χαρὰν ἐδιάρθασ τὸ πρῶτον σου γράμμα. ἐπὶ τῷ
 νὰ μὲ γράφῃς συχνά.) Α. Φ. (ὄχι) Ἡρωίδα
 τῆς Μανωλίδος ἐγκρίθια συγχαρητήρια διὰ
 τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου.) Ναυτοπαιδα
 τοῦ Ἀδρόου (ἔπειτα.) Μικρὸν Ἀσιατικῶν
 ὄχι, ἀλλ' οὔτε ποῦ σοῦ ἀνίξει αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον,

ἀπὸ δὲν σοῦ ἐκπρήθη κατ' Ἰχίονα τοῦ Μπυ-
 ζανίου (καὶ τὸ δικὸ σου πρῶτον γράμμα μὲ εἰ
 προσέγητε μεγάλην χαρὰν νὰ μὴ εἰσαι πλέον
 «δειλὴ» καὶ νὰ μὲν γράφῃς.) Πληρωμένον
 Ἠπειρώτην, (βράβετον ἔπειτα.) Π. Μαρο.
 (ἔλαβ. εὐχαριστοῦ.) Ἐπαστὴν τοῦ Ἰδεώ-
 δους (ἔπειτα.) Τρελλὴν Νεράιδαν (ἔλαβ,
 εὐχαριστοῦ.) Ἐκπορθήτην τοῦ Μπυζανίου
 (ἔπειτα εὐχαριστοῦ.) Τέλλον Ἄγραν, Ἀκτίνα
 Χωρῶς, Μικρὸν Προβόλον, Χρυστὴν Ἀντίνα,
 Θαλασσοπόλη τοῦ Στάλου κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσα ἐπιστολά; ἔλαβ μετὰ τὴν 7ην
 Ὀκτωβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχῆ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Δια-
 πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
 νὰ περῶντε ὄρα τὰς ὄρας σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
 Ἀγνοήτου—Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκαεὶ μέχρι τῆς
 29ης Νοεμβρίου. Ἄλλα καὶ πέραν τῆς
 προθεσμίας ταύτης, ἔφ' ὅσον δὲν θὰ
 ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

555. Δεξιόγραφος
 Ἄν δύο ἐπιρήματα
 εἰς πρόθετον πλησιάζῃ,
 Μέγαν προρήτην τῆς Γραφῆς,
 Ἐθῶς θὰ παρουσιάσῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

556. Συλλαβογράφος
 Ἰέντα γράμματα ἐνώνεις,
 Φίλε λῦτα, στὴ γραμμῇ,
 Καὶ μετὰ γὰρ ἀνεργάνεις
 Εἰς τὴν μάσην Ἀφρικῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἑλευθεροφῶ.

557. Μεταγραμμαιολογία
 Τῆ; Γαλλίας τὸ ποτάμι
 Μεσ' στὸ Κόγγο ἠάπντησῃ,
 Ἄν ὁ λῦτης τοῦτο κάμη;
 Ντ. νὰ γράψῃ, Ἄξ νὰ εὐδῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Καρυμπογιᾶ.

558. Τονόγραφος
 Μὲ σβῆσαι καὶ μὲ τιμᾶς
 Γιατ' εἰμι σύμβολον σπεπν'
 Ἀπὸς τὸν τόνον μου χαλᾶς;
 Κι' ὄνομα γίνουμι γκυστόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἄδδας.

559. Δικτυωτὸν
 * * * * * =Μηλόγραφος
 * * * * *
 * * * * * =Νῆσος Ἰταλικῆ.
 * * * * *
 * * * * * =Χώρα τῆς Ἑυρώπης.
 * * * * *
 * * * * * =Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Καὶ καθέτις τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Προσκόπου

560. Πάγμα τετραγώνων
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

561-565. Δογοσαίγνια
 1.—Πῶτος ἀρχαῖος βασιλεὺς εὐρίσκειται στὰ
 βαρβάρια;

2.—Ποῖον μέλος τοῦ προσώπου ἔχει τεκνόν;
 3.—Ποῖον φάρμακον εἶνε ἀπαραίτητον ὅταν γρά-
 φουμεν;
 4.—Εἰς ποῖαν εὐρωπαϊκὴν χώραν δὲν ὑπάρ-
 χει φῶς;
 5.—Ποῖον ἀρσενικὸν εἶνε οὐδέτερον;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τέλλον Ἄγρα

566. Ἀπὸ τῆς Ἀφροστικῆς
 Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων
 ἀποτελοῦν βασίλισσαν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ εἰς τὰ
 γράμματα προηγήθησαν τῆς Ἑλλάδος:
 1. Νῆσος; τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄνομα πολεμικοῦ
 πλοίου. 2. Κράτος τῆς Ἑυρώπης. 3. Συνεργάτης
 τῆς Διαπλάσεως. 4. Πατριάρχης τῆς Γραφῆς.
 5. Ἑυρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῶν Καλαμῶν

567. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκότος
 —Μαρίκα, Πελοπίδα ἢ φέρει μὲν το λακόν!
 —Ποῖο, μαριμᾶ;
 —Ἐβαίνο ποῦ σὰς εἶπα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σκλαβομένου Βυζαντίου

568. Φωνηεντόλιπον

φης-μλ-πι-εδ.
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μαρωμένου Γιοῦλι

569. Γρήφος

τιχ	τιχ	τιμή
Τοδ'	οδν	Γέλα
τιχ	τιχ	
τιχ		

Ἐστάλη ἀπὸ Σπυρ. Δ. Μανωγιάννη

ΜΙΚΡΑΙ ἌΓΓΕΛΙΑΙ

Τὸ ἐν Λερμῶν παράρτημα τοῦ Συλλ. Ἐνω-
 στικῆς διελύθη; —Ζήνων ὁ Κιτιεύς.
 [IE-54]

Ἐνα Χιωτάκι, ἀνεξάρτητος τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐ-
 γάτης μου γνωρίζω, δεῖ οὐδένα ἀντιπροσω-
 पेῖν σύλλογον. Μήπως συνῆδη λάθος;
 Πειραιητικῶν.
 [IE-55]

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Τῶν ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὅσων αἱ λύσεις, ἀδικαιῶτως συλλαδίον,
 ἐλήφθησαν ἀπὸ 30-6 Ὀκτ.

ἈΘΗΝΩΝ: Μεγάλη Ἑλλάς, Μαρία Χ. Τρονα-
 νάκου, Εὐφ. Γ. Κωνσταντῆ Στ. Α. Μύμος, Δημ.
 Π. Μαρῆς, Ἰωάν. Δ. Μάρκου, Ἀσπασία Α.
 Πολυαρινοῦ, Ἰω. Παλαιῶνος, Ἄλκη Σ. Πατρο-
 πούλου, Ἠλιοβασιλευμῆα, Κωνστ. Π. Μπαθῆς,
 Α. Α. Βουζιώτης, Χρ. Μασσαρηίδης, Κωνστ.
 Μ. Μανωλίδης, Πάνος Κατσούλης, Ἰω. Γ. Γραφῶ,
 Ἐμ. Θ. Κασσαβέτης, Σοφία Α. Βάθη, Ἀκ. Δ.
 Κανέλλης, Ἐνας χωρίς ὀνομασίαν, Π. Φύλλας.
 ἈΦΡΙΣΣΗΣ: Γεώρ. Εὐδ. Ἀχναῖος.
 ΒΟΛΟΥ: Ἠλ. Α. Ἀρβαθάνης, Ἀσπὴν Σαμ-
 σαρῆλον, Γ. Δαμασκιοπούλου, Χαρ. Ἐμ. Κάτου-
 κα, Γεώρ. Γ. Ἠλίας.
 ΔΗΜΗΤΣΕΑΝΗΣ: Χρ. Ἄσρας.
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἠλ. Γ. Κορίνας, Ροβ. Κοῆν.
 ΚΑΛΑΜΩΝ: Στ. Γ. Γεωργιάδης.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μελλοῦτος.
 ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Γεώρ. Γ. Αἰμιλιάνος, Διον.
 Α. Ζακυνθινός, Ὑφαντίτης Ἀδῶς.
 ΕΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ: Περικ. Σ. Κουρῆς.
 ΠΑΤΡΩΝ: Ἰωάν. Κ. Παπαλαχάρου.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νίκος Στ. Μαλαγαθῆς, Πάνος
 Χ. Κολυβάς, Γ. Μιχαηλίδης, Β. Α. Μάλας, Νικ.
 Π. Ροῦσσος.
 ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ: Ἐδου. Γ. Παπανικολάου, Ἄντ.
 Κακιάς, Γεώρ. Λοσιῶς, Ἀικατοσίτην Παπανικο-
 λάου, Θησ. Πρωτολάου.
 ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ὀδωμανίς, Μικρὸς Ἀριστο-
 κράτης, Ἄνθος Μάτου, Νουσιᾶν, Ἀναστασίουτος
 Ἑλλησπόντος, Νυσταγινοῦ Ἀσπῆς.
 ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Παν. Σ. Καραντζῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐπέστησαν εἰς
 τὴν ἀληθεῖα καὶ ἐληροβήσαν ὁ ἕξῃ: ὁ δὲ
 ΠΑΝΟΣ Χ. ΚΟΥΒΑΣ ἐν Πειραιεὶ καὶ ΓΕΩΡ-
 ΓΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ ἐν Σαλαμῶνι οἱ ὅποιοι ἀνεγάρ-
 φθησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.